

Arrest

nr. 324 480 van 1 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. WIES
Montoyerstraat 1/b41
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 7 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 januari 2025.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. WIES.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 25 oktober 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij internationale bescherming geniet in Cyprus (Zie “Eurodac Marked Hit” en “Verklaring DVZ” vraag 32).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees

Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, *gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a.*, pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Cyprus voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Cyprus werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. De verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus wordt vastgesteld.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij internationale bescherming geniet in Cyprus (zie “Eurodac Marked Hit” en “Verklaring DVZ” vraag 32). Uit de door haar neergelegde verblijfsvergunning blijkt dat ze de subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen in Cyprus. Ze heeft haar verblijfsvergunning gekregen op 6 juli 2022 en ze was geldig tot en met 6 juli 2024 (zie Cypriotische verblijfsvergunning, map 5 in het administratief dossier).

Uit het “Country Report Cyprus” van AIDA van 9 mei 2024 blijkt niet dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Bovendien kan hieruit ook niet afgeleid worden dat er op algemene wijze een verschil in behandeling bestaat tussen onderdanen van Cyprus en personen die internationale bescherming genieten. Uit dit rapport blijkt dat zij op dezelfde wijze toegang hebben tot de arbeidsmarkt (p. 160-161), onderwijs (p. 162), sociale bijstand (p. 163) en gezondheidszorg (p. 165). Er zijn enkele beperkingen op de bewegingsvrijheid van internationaal beschermden, zij hebben namelijk enkel het recht om te verblijven in de gebieden die onder de controle van de Republiek Cyprus vallen waardoor zij niet het recht hebben om te verblijven in de gebieden in het Noorden van het eiland (p. 158). De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat haar persoonlijke situatie afwijkt van deze algemene informatie en dat zij een mensonwaardig leven leidde in Cyprus.

De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Cyprus, of

waardoor zij bij terugkeer naar Cyprus een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij kampt met enige medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofdte in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofdte van verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Cyprus zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat ze steeds in staat was huisvesting, werkgelegenheid en medische verzorging te bekomen. De verzoekende partij verklaart dat ze nadat ze het centrum diende te verlaten ze samen met een vriend een woning heeft gehuurd en daar haar vaste verblijfplaats had totdat ze Cyprus heeft verlaten (NPO, p.8). Ze verklaart ook huisvesting te hebben bekomen door haar werk in een bar (NPO, p.13). Bovendien was ze in staat te werken in Cyprus. Zo blijkt uit haar verklaringen dat ze (illegaal) gewerkt heeft in een restaurant en in een bar (NPO, p.10-12). Ze toont verder niet aan dat ze enige andere moeite heeft gedaan om legaal werk te vinden in Cyprus. Ook blijkt uit haar verklaringen dat ze toegang had tot medische verzorging. De commissaris-generaal stelt hieromtrent terecht dat het feit dat ze hiervoor een vergoeding diende te betalen niet kan worden aangemerkt als een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Verder heeft ze steeds steun gehad van de Cypriotische overheid. Ze verklaart immers dat ze voordat ze internationale bescherming werd toegekend een uitkering van 200 euro per maand kreeg (NPO, p.8). Nadat ze internationale bescherming kreeg toegekend, kreeg ze een uitkering van 400 euro per maand (NPO, p.10). De commissaris-generaal stelt verder vast dat ze in Cyprus beroep kon doen op verschillende organisaties zoals Refugee Council, Caritas en Kosha (NPO, p.12). Uit deze elementen blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk in staat was om een duurzaam bestaan in Cyprus uit te bouwen.

Waar ze verder vreest bij terugkeer naar Cyprus gedood of ontvoerd te worden omdat ze klacht is gaan indienen tegen haar werkgever, stelt de commissaris-generaal terecht dat hier geen geloof aan kan worden gehecht daar ze nooit formeel klacht is gaan indienen tegen haar werkgever, het niet duidelijk hoe haar werkgever op de hoogte zou zijn van het feit dat ze een klacht heeft neergelegd en dat haar vrees niet actueel is omdat ze in mei 2022 eenmalig bedreigd is geweest en onder druk is gezet maar tot januari 2024 niet door hen is lastiggevallen. Bovendien kan uit haar verklaringen niet blijken dat ze omwille van deze problemen beroep heeft gedaan op de Cypriotische autoriteiten om bescherming te bekomen. Het is de verantwoordelijkheid van de begunstigde van internationale bescherming om de rechten die verbonden zijn aan haar status af te dwingen. Ze toont niet aan dat ze bij eventuele problemen in Cyprus geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Cypriotische autoriteiten.

In de bestreden beslissing wordt verder juist gemotiveerd dat de verzoekende partij geen melding maakt van concrete incidenten die haar zouden zijn overkomen waaruit zou kunnen blijken dat ze in het verleden of in de toekomst het slachtoffer zou worden discriminatie, racisme of haatmisdrijven. Ze maakt ook niet aannemelijk dat indien ze dergelijke incidenten zou meemaken, ze geen beroep zou kunnen doen op de Cypriotische autoriteiten om bescherming te bekomen.

Uit de algemene landeninformatie blijkt verder niet dat de verzoekende partij haar status als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus zou verliezen indien ze in een ander land internationale bescherming aanvraagt.

Door in het verzoekschrift haar eerder afgelegde verklaringen te herhalen en te verwijzen naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Cyprus, volstaat dit niet om zonder meer aan te tonen dat ze is begunstigde van internationale bescherming in Cyprus buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar de verzoekende partij gelet op voorgaande in gebreke blijft.

De verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Cyprus in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Cyprus persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

5. De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofdte sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Cyprus in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Cypriotische grondgebied te worden toegelaten. De verzoekende partij maakt zodoende niet

op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Cyprus werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Cyprus zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

7. Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift opwerpt dat haar 'rechten van verdediging' geschonden zijn, moet worden opgemerkt dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming verloopt volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure, waardoor de door de verzoekende partij aangehaalde 'rechten van verdediging' in jurisdictionele procedures niet van toepassing zijn op het Commissariaat-generaal. De verzoekende partij laat verder ook na om in het verzoekschrift duidelijk te maken op welke wijze haar 'rechten van verdediging' zijn geschonden tijdens de procedure bij de Raad. Het loutere feit dat de verzoekende partij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een advocaat, betekent niet dat haar verklaringen tijdens dit interview niet zouden mogen meegenomen worden in de beoordeling van haar nood aan internationale bescherming. Er bestaat immers geen enkele verplichting voor de Dienst Vreemdelingenzaken om tijdens het interview een advocaat voor de verzoekende partij te voorzien. Het loutere feit dat er tijdens dit interview geen advocaat aanwezig was en dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift volhardt in haar verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doet voor het overige geen afbreuk aan het bestaan van haar verklaringen zoals afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken.

8. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

8. Derhalve lijkt de verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Cyprus."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP stelt dat ze de Belgische autoriteiten niet heeft willen misleiden door de opgave van een andere (jonge) leeftijd. Ze had enkel de bedoeling door een jongere leeftijd op te geven om meer kans te hebben op opvang. Ze zette dit ook meteen recht bij het CGVS en stelt dat ze correct, volkomen eerlijk en transparant was bij de asielautoriteiten. Ze heeft evenzeer concreet haar moeilijke omstandigheden in Cyprus aangegeven tijdens haar interview bij het CGVS: hoe ze er geëxploiteerd werd door een werkgever, slachtoffer was van discriminatie en racisme bij het zoeken naar woonst, het onmenselijke leven zodoende, onmogelijk om er te leven. Ze stelt dat de redenering van de VwP te streng is, de bescherming in Cyprus was niet effectief, ze vraagt haar VIB ontvankelijk te verklaren. Hier werkt ze en hoopt ze in België te kunnen blijven, in Cyprus heeft ze niets.”

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking.

Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom, gaat de verzoekende partij hieraan geheel voorbij en blijft zij desbetreffend manifest in gebreke. De verzoekende partij gaat immers niet, laat staan concreet in op de inhoud van de beschikking. Ze beperkt zich daarentegen hoofdzakelijk tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten, elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waarop werd ingegaan. Ze laat daarbij evenwel na te repliceren op hetgeen hierover in de beschikking concreet wordt vastgesteld.

Het feit dat ze gelogen heeft over haar leeftijd bij aankomst in België wordt in de beschikking niet meegenomen als één van de elementen om te besluiten dat de verzoekende partij wel degelijk in staat was om een duurzaam bestaan op te bouwen in Cyprus. Het betoog hieromtrent tijdens de terechtzitting is dan ook niet dienstig.

Verder moet er worden herhaald en benadrukt dat uit haar verklaringen blijkt dat (i) ze steeds in staat was om huisvesting te zoeken, (ii) in staat was om illegaal werk te verrichten en niet aantoonde enige moeite te hebben gedaan om legaal werk te verrichten, (iii) toegang had tot medische verzorging en (iv) hulp kreeg van de nationale overheid in Cyprus.

De verzoekende partij gaat met haar algemeen betoog ter zitting volledig voorbij aan die concrete vaststellingen, en slaagt er hoe dan ook niet in hierop een ander licht te werpen.

De verzoekende partij beschikt over een internationale beschermingsstatus in Cyprus. In het kader van haar huidige verzoek om internationale bescherming moet dan ook worden nagegaan of de bescherming effectief is en de verzoekende partij in staat is om een duurzaam bestaan in dit land uit te bouwen waardoor ze niet in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Hierboven werd vastgesteld dat ze dit niet aannemelijk maakt. Haar verwijzing naar haar leven in België is niet dienstig.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 14 januari 2025 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Cyprus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend vijftwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS